

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 226/2567

พนักงานอัยการจังหวัดอุดรธานี โจทก์ นาย จ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 47, ป.วิ.อ. มาตรา 200, ป.วิ.อ. มาตรา 201,
พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญาศาลยุติธรรม พ.ศ. 2550 มาตรา 3

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดอยู่ในเรือนจำกลางอุดรธานี ภูมิลำเนาของจำเลยในช่วงระยะเวลาที่จำเลยถูกจำคุกจึงเป็นเรือนจำกลางอุดรธานี มีใช้ที่อยู่ตามฟ้อง การที่ศาลชั้นต้นส่งหมายนัดและสำเนาอุทธรณ์ให้แก่จำเลยไปยังที่อยู่ตามฟ้องแม้จะส่งโดยวิธีปิดหมายก็เป็นการไม่ชอบ จึงถือไม่ได้ว่าเป็นกรณีส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยไม่ได้เพราะหาตัวไม่พบหรือหลบหนี หรือจึงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ที่ศาลชั้นต้นจะส่งสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาได้เลย โดยไม่ต้องส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยก่อน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาญาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 97, 100/1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 และเพิ่มโทษจำเลยตามกฎหมาย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีอาญาเสพติดพิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสอง (2) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำคุก 4 ปี และปรับ 300,000 บาท เพิ่มโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 เป็นลงโทษจำคุก 5 ปี 4 เดือน และปรับ 400,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปีจำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า กระบวนพิจารณาของศาลอุทธรณ์เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่าคดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564 และในวันเดียวกันศาลชั้นต้นได้ออกหมายปล่อยจำเลยโดยระบุ หมายเหตุ ว่า "ปล่อยเฉพาะคดีนี้" แต่โจทก์ได้ขอขยายระยะเวลายื่นอุทธรณ์ 3 ครั้ง และยื่นอุทธรณ์ในวันที่ 24 พฤษภาคม 2564 คดีนี้จึงยังไม่ถึงที่สุด ภูมิลำเนาของจำเลยจึงถือตามฟ้องของโจทก์ก็ตาม แต่โจทก์ได้บรรยายฟ้องว่า เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2559 จำเลยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก 6 ปี 10 เดือน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3099/2559 ของศาลจังหวัดเลย จำเลยได้รับอนุมัติพักการลงโทษโดยจะพ้นโทษในคดีดังกล่าววันที่ 24 ตุลาคม 2564 ระหว่างพักการลงโทษนั้น จำเลยได้กลับมากระทำความผิดอีกขอให้เพิ่มโทษ ประกอบกับหนังสือสำคัญการพักโทษ จำเลยได้พักการลงโทษเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2562 แต่จำเลยมากระทำความผิดคดีนี้เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2563 และตามหนังสือเรือนจำกลางอุดรธานี เลขที่ 3016/2564 ออกให้เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2565 ว่า จำเลยถูกตัดสินจำคุก 581 วัน เริ่มจำคุกตั้งแต่วันที่ 7 พฤษภาคม 2563 ตามหมายจำคุกเมื่อคดีถึงที่สุดคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3099/2559 บัดนี้จำเลยได้รับพระราชทานอภัยโทษตามพระราชกฤษฎีกา (ลดโทษ ปล่อยตัว) พ.ศ. 2564 มาตรา 9, 7 ตั้งแต่วันที่ 9 ธันวาคม

2564 โดยโจทก์ไม่แก้ฎีกาให้เห็นเป็นอย่างอื่น ดังนั้นจำเลยจึงเป็นผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลในคดีดังกล่าวอยู่ในเรือนจำกลางอุดรธานี เรือนจำกลางอุดรธานีจึงเป็นภูมิลำเนาของจำเลยในช่วงระยะเวลาที่จำเลยถูกจำคุกในคดีดังกล่าว มีโซ่ที่อยู่ตามฟ็อง เมื่อศาลชั้นต้นส่งหมายนัดและสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยไปที่บ้าน อันเป็นที่อยู่ของจำเลยตามฟ็อง โดยวิธีปิดหมายเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2564 จึงมิใช่ภูมิลำเนาของจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 47 ที่บัญญัติว่า "ภูมิลำเนาของผู้ที่ถูกจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลหรือตามคำสั่งโดยชอบด้วยกฎหมายได้แก่ เรือนจำหรือทัณฑสถานที่ถูกจำคุกอยู่ จนกว่าจะได้รับการปล่อยตัว" แม้ศาลชั้นต้นจะมีคำสั่งให้ปิดหมายก็เป็นคำสั่งที่เกินเลยไม่เป็นผลให้การส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยแก่เป็นไปโดยชอบ และถือไม่ได้ว่าการส่งสำเนาอุทธรณ์ของโจทก์โดยวิธีปิดหมาย ณ ภูมิลำเนาของจำเลยเป็นเพราะหาตัวจำเลยไม่พบ หรือหลบหนี หรือจงใจไม่รับสำเนาอุทธรณ์ดังที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 201 ที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาคดีโดยมิได้มีการส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยเพื่อแก่นั้น ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 200 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น ไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นต่อไป พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการในเรื่องส่งสำเนาอุทธรณ์ให้จำเลยแก่แล้วส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

พรหมมาศ ภูแส · กมล คำเพ็ญ · นนท์ ชัยปกรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/226/2567>